

VOINTA POPORULUI

ZIAR DE PROPAGANDĂ NAȚIONALĂ.

ABONAMENTUL:

Pe un an 100 lei :: Pe jumătate an 50 lei.
Pe trei luni 25 lei.

Apare în fiecare Duminecă.
SUB CONDUCEREA UNUI COMITET.

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:

Strada Moise Nicoară Numărul 1, etajul I.

In sfârșit ducem recordul.

Inchipuiți-vă că după cinci ani de la alipire am ajuns ca frați între frați să se certe și să-și dispute chiar dreptul la viață, am ajuns ca din stat învingător ce suntem pe urma alor 800 000 de martiri ai cauzei naționale să stăm unde stăm în coada tuturor. O țară care cuprinde și ascunde cele mai multe bogății naturale să stea cu valuta sub a statelor învinse, cari deși suportă despăgubiri față de învingători, ne-au luat pe dinainte. Am ajuns aproape de râsul și batjocura lumii. În țara noastră în loc de muncă și cinste s'a întronat trândăvia și corupția. Idealismul cel mare — vânturat atâtea veacuri — a dispărut ca prin minune. Pe urma martirilor noștri cari și-au sacrificat totul a răsarit o corupție aproape generală și ne gândim cu groază la viitor fără nici o încredere în el, nici în speranțe de îndreptare.

Situația sufletească ne este amărâtă până la extrem și toate speranțele ce le-am mai avut încă vor să dispară. Când ne gândim că această țară frumoasă, mănoasă, plină de atâtea forțe mintale și bogății naturale ce produce! — o negură ni se lasă pe ochi și nu mai vedem nimic.

Să trecem la amănunte, credem de prisos să mai vorbim, spațiul din acest ziar susținut cu atâtea sacrificii ne este

scump și, la ce mai trebuie să amintim ceea ce fiecare știe și aude la fiecare minut, ceea ce fiecare discută zilnic făurindu-și speranțe în pustiu.

Nu ne plângem de căile ferate, nu ne plângem că viața e scumpă, nu ne plângem de administrația publică, nu ne plângem, în fine, de nimic, nu cerem guvernului, nu cerem statului, nu cerem nimănui nimic, cerem însă oamenilor de ordine și de bine și cari se mai gândesc la viitorul acestui stat, ca ajutați de propriile lor puteri să întronizeze cinstea și dreptatea în viața de toate zilele.

În șarlatanii, furtișaguri și nelegiuiri noi ducem recordul.

Durere mare simțim când mărturisim așa ceva, dar trebuie să o facem. Și adică nu noi mărturisim, ci actele noastre de toate zilele ne divulgă și nu mai putem ascunde pisica în sac căci i-se văd ghiarele. Inchipuiți-vă că nu există ziar, care să nu facă senzație din cele ce se petrec în această frumoasă țară. La ordinea zilei omoruri, furturi, spargeri, arestări de funcționari hoști, nelegiuiri în administrația publică, în fine, apar fel de fel de abuzuri și șarlatanii până și cele mai neînchinate

Am ajuns să vedem unii oameni perfecționați în practicarea acestor meserii.

Inchipuiți-vă că am ajuns ca oameni cu carte să fie periculoși, să distrugă societatea. Doamne până unde.

Istoria ne spune, că în anul 413-323 înainte de Cristos, a trăit în Corint un Diogene numit „cânel” care o viață întreagă umbla cu o lampă în mână ziua înămeaza mare spunând tuturor ce-l întrebau ce caută, că caută un om de omenie, un om bun și, acesta a murit fără să afle ceea ce căuta.

A fost odată întrebat de Alexandru cel mare regele Macedoniei pentru ce el însuș se numește câne și pentru ce și-a ales un nume așa josnic, el răspunse: „Mă numesc câne pentru că laud pe cine îmi dă, latru pe cei cari nu-mi dau și mușc pe cei răi”.

În sfârșit nu avem nimic de spus. Trăim azi zilele pe cari le-a trăit poporul din Corint înainte de aceasta cu peste 2000 ani, cu deosebirea că cel puțin aceia nu și-au pretins titlul de oameni inteligenți, popor emancipat și nici nu ascultau cântările din America în România, nici nu știau de existența altor țări afară de a lor. Viitorul să ne judece. Noi ne-am ajuns culmea, ne-am perfecționat în cele mai neînchinate branșe, în fine, ne-am făcut datoria, vedem că azi aceasta este datoria. Numai de nu am regreta meritul de a duce recordul acesta. A. M.

Celor dela Văcărești.

Versuri închinare de o doamnă română
— studenților dela Văcărești.

In chilioare strimte, cu fere la ferești —

In casa-i întunec, în suflete-i lumină!

Cu gândul dus departe, spre alte zări cerești,

De unde mântuirea oșteaptă să le vină —

Se vad ajunși la ținta căreia azi robesc,

Pe fuja le 'nflorțește un zâmbet îngeresc.

Așa li vad în taină cu ochi-mi sufletești

Pe cei mai buni copii ai Țării Românești.

O, Tu, care din ceruri te 'nduri de noi, Marie,

Tu care ești prea bună și milostivă ești,

Trimite libertate, spre a noastră bucurie,

Martirilor ce sufăr închiși la Văcărești.

Condu-i cât mai în grabă spre ținta ce doresc,

Ca 'n veci să te săvească tot neamul românesc.

A. B.

Veniți, viteji apărători ai țării;
Veniți, că sfântu zi a răsărit
Veniți din toate unghiurile țării
Să cucerim ce-avem de cucerit!

Vă lămurim!

Dela încheierea păcii externe, de când suntem cu toții uniți, ducem un războiu de o intensitate și vehemență asemănătoare luptelor dela frontierele inamice. O și unde, ori când și de origine se luptă în contra și pentru speulă, în contra pungășiei și pentru ea, în contra și pentru guverne, în contra și pentru minorități, în fine în contra și pentru români. Unii vor să facă din România, o Elveție, alții vor să arate lumii că suntem concilianți, alții vor să experimenteze și la noi internaționalismul . . . iar alții vor să facă un stat național.

Drept judecând, oare ce se cade, când după acest războiu o parte din frații noștri sunt rusificați, altă parte germanizați, iar alta maghiarizați? Ce se cade oare, când unii sunt pătrunși de un spirit speculativ alți de un spirit venal și trădător, iar piticii străini pe de lături complorând și înjurându-ne după bunul lor plac? Pentru ce oare au luptat micile state în acest războiu mondial? România, Serbia, Polonia, Slovacia și marea Italia? Au luptat ca să se unească o clipă și din acea clipă să facă din statul lor un cub al ideilor marxiste și faraonice? Drept rezultat oare, e să întronăm socialismul, sionismul, inter-

naționalismul sau bolșevismul? Datu-și-au silința guvernele „trimise de Dumnezeu” să facă casă domineze pe acest pământ nenorocit, națiunea care e aci bășinașe? Și-au dat borbații de stat silința ca să facă din România, o patrie română, să îndepărteze și să combată corupția și pungășia, să înlăture luptele de partid și să creze țării o stare în care să fii bucuros că trăiești. Iar nu să umbli flămând și oropsit ca să fii sil să te f ci pung ș? A încercat vre-un „om destoinic” ca să întrunească toate forțele capabile ale țării, toate puterile merituose, pentru luptă și conducere; nu putem zice că:

„Fonii și flecarii, gîgăuții și gusații
Bălbăiți cu gura stămbă sunt stăpîni astel nații?”

. . . Și dacă veți merge în Basarabia, Vă vor înfrunța rușii tâmpiți și anarhici; veți veni în Bucovina, raul j dovinn, v trauzi numai limbă h-ină vorbini tu-se, pumbați-vă aci în Ardeal și veți afla școli mai mult-jidovești și maghiare, numai ziar maghiare, tipuri ticăloase și conspirații de pretutindeni, din partea tuturor străinilor cari se află la noi . . . Și ce avem noi dela toți aceștia, când ei ne vor peirea, fac legături cu dușmanii noștri, ne batjocoresc, ne tradează și voiesc să ne subjuge?

Răul acesta nu ni-l'a îndreptat nimeni. Nici un bligislovit de guvern nu s'a gândit la noi, la națiunea română și la existența ei, ci vecinic a fost numai cu gândul la câștigul său personal. Am făcut plângeri și adesea merg au cete, cere

Prețului unui exemplar 2 Lei.

Opinia publică.

Era chiar timpul alegerilor într'unul din anii înainte de deslănțuirea războiului mondial. Guvernul maghiar fixase candidatura în persoana unui ungur neaș, bun patriot și dușman al Românilor. Cu mult alai își făcuse candidatul turneul de propagandă în circumscripția frontașe Ocna-Sibiului, circumscripție electorală locuită de-o majoritate zdrobitoare de Români.

Partidul Național Român puse candidatura unui bărbat de seamă, ardelean, cunoscut în de-ajuns poporului român de pe acele plaiuri.

Propagandă din partea Românilor s'a făcut în măsura în care permitea împrejurările și autoritățile administrative maghiare. De altcum nu era nevoie de propagandă, căci pe vremurile acelea exista un singur partid român în Ardeal și Părțile ungurene.

Românii nu erau desbinați politicește în zeci de partide politice ca acuma, aveau cu toți un singur scop, luptau cu toții pe un singur front. Românii din Ocna-Sibiului erau deștepti, buni români și credincioși principiilor Partidului Național, pătrunși de sentimentele naționale, nu aveau nevoie de multă vorbărie, știau ce fac, erau conștii de datoria lor și ca dovadă acestor calități, nu s'au lăsat momiiți de agenții electorali ai stăpânirii maghiare, votând cu acela care nutrea aceleași sentimente și era condus de aceleași scopuri ca și ei. Așa au făcut bravii Români din Ocna-Sibiului.

Durere, s'au aflat însă între ei și o mică parte aproape disparentă vre-o 80 la număr, cari cedând teroarei desfășurată de stăpânitorii maghiari cari îi amenințau cu închisoare, retragerea brevetelor de prăvălie și beuturi și încă și alte amenințări mai grozave, și-au călcat pe conștiință și s'au făcut trădători Drapelului și ideilor naționale, votând cu candidatul maghiar. Pentru trădarea lor a trebuit să-și primească pedeapsa binemeritată din partea Românilor de omenie. Ca trădători să nu poată alerga cu reclamații la alesul lor, poporul român le-a aplicat pedeapsa așa fel încât deputatul străin de

sufletul lor și ales decii, nu la putut lua sub scutul său, față de Românii credincioși steagului național. Din mii de piepturi deodată a izbucnit dorința fierbinte și sentința hotărâtă de pedeapsă a ticăloșilor.

Luase naștere în mințile celor buni ai neamului o părere, o judecată, o opinie sănătoasă o opinie purificatoare, care devenise generală cu scopul de a pedepsi pe cei răi, pe trădătorii lor.

Opinia faptă s'a făcut. Această opinie s'a pornit la punerea în practică a acestei pedepse, s'a început boicotarea trădătorilor, păcătoșilor, nemernicilor pe toată linia.

Românii cinstiți și de omenie nu mai stăteau de vorbă cu acei rădăciți, îi boicotau pe stradă, nu le mai permiteau să asiste la adunări, întruniri publice, la petreceri, nu-i lăsau nici după apă la fântănele comune. I-au alungat și din sfânta biserică, preotul nu mai făcea slujbă în casa lor. Se fereau de ei ca de cel leproși, îi huiduiau, îi batjocoreau.

Iată un gesti frumos al țărânilor conștiente țărânilor care n'avea cultura care pretind că o au azi mulți dintre intelectualii contemporani.

Acei țărâni aveau numai cultura inimii, care bătea pentru tot ce era român cinstit.

Ura lor s'a manifestat față de cei răi în boicotul, violarea față de trădătorii din comună.

A bătuit în țară războiul mondial cu toate relele, neajunsurile și fărâdelegile lui; Pacea ne-a adus mărirea țării și intruparea idealului nostru secular, însă a deslănțuit și patimile diavolești ale omului: minciuna, hoția, falsitatea egoismul îngrozitor, nepăsarea, destrăbălarea și multe alte rele.

Noi astăzi uniți într'o țară mare și bogată nu ne putem mândri cu o opinie publică, căci ea care trebuie să fie, nu este. Prin turneuri electorale, pe la întruniri de partid, pe stradă sau restaurante, cafenele auzi, iubite cetitorule, din gura cutărui deputat sau partizan al unui partid, numai cuvinte de ocară, de hulă, batjocură și defaimare la adresa unui adversar poli-

tic. Se acuză reciproc unul pe altul de escrocherie, hoții, pungășii, de fapte imorale, se amenință cu moartea și, crede, că se duc până la cuțite în dușmănia lor.

Te înșeli însă iubite cetitorule: acestea sunt numai niște farse pentru ochii lumii, e numai batjocură la adresa opiniei publice căci ei dușmanii de moarte în parlament sau întruniri electorale, sunt cei mai buni prieteni la masa dela cafenea, la Cabaré, pe Corzo merg la braț, stau împreună la masă își petrec împreună și-și fac afacerile tot în tovărășie.

Atunci te întrebă unde este cultura acestor oameni, unde le este bunul simț, unde le sunt principiile, totul este numai minciună căci ne lipsește acea opinie publică care să sfarme totul și e acolo putred, păcătos, dăunător societății și statului care să pedepsească pe cei răi, care să fie barometrul autorității întregi a poporului care să înroleze și să boicoteze pe trădători pe cei ticăloși, pe cei atrași în mrejele străinilor, pe cei jidoviți, trădători intereselor naționale, să înlăture din drumul ei pe cei nemernici, pe egoiști, pe trădători etc. Da în intelectualii de azi nu mai există atâta opinie publică cât a existat în țărânilor din Ocna Sibiului.

Opinie publică curată sănătoasă ne trebuie ca să se ridice cu un „Veto“ hotărâtor în în contra tendințelor străine de distrugerea țării de demoralizarea vieții.

Condamnarea opiniei publice să-l atingă pe cel rău cu mult mai dureros decât orice sentință judecătorească, care să-l izoleze, să-l exileze din societatea oamenilor de cinste tratând cu el ca și cu leproși din timpurile blice.

Această opinie ne lipsește care așa e de puternică în Apus încât e în stare să zdruncine și poziția guvernelor nu numai a unor singuratici.

Voi tineri de azi, formați cu încetul această opinie publică ca ajunși odată în viață să vă puteți face datoria așa după cum reclamă opinia publică dreaptă și cinstită.

Ajutați pe cei drepti și cinstiți, izolați, boicotați și condamnați pe cei răi, nemernici, falși și trădători intereselor neamului.

O minune.

Club românesc în Arad.

Un profet care mi-se pare că este minciunos spunea, că Românii intelectuali din Arad fiind dați afară din „Dacia“ — nu țara Dacia, numai cafeneaua Dacia — din răsbunare și nici decum din simțul de nevoie, în curând vor înființa un club poate chiar civilo-militarși... apoi să vezi ce lucruri se vor putea acolo la câte, ce bine o să ne simțim și cât de mulți vom fi și ce discuții serioase și științifice vor răsuna în localul celui club!

Ba zău, fără glumă, faceți un club și cine știe, poate, în tot răul este și ceva bun, te vei trezi că de fapt românașii noștri sunt capabili și de lucruri frumoase.

Parcă văd cât de mulți vorfi la început și apoi se vor tot împușina până, în fine, se va alege unul din zară, — va rămânea un sâmbure din care să crească arborele puternic merit să dea scut și apărare acelor buni români cari mai au conștiință națională.

Să se întâmple oare o așa minune în Arad?

Aceasta ar întrece-o și pe cea dela Tornea cu „Fata cu găștele“.

Onorații abonați sunt cu insistență rugați să binevoiască a-și achita abonamentul.

de țărâni, cu nevoile lor, pe la miniștrii, cari în loc ca să li facă dreptate, l-au înfruntat și respins — sau au promis prin cuvinte. De mult bucurăm cu glas plângător, ziarele românești, durerea care zace asupra poporului; nimeni însă nu-l ascultă și dacă-l aude, nimeni nu vrea să ne facă dreptate... Li pasă domnilor dela conducere de noi? Ei cari au de toate, ei cari știu că și neamurile lor vor avea din averea pe care ei astăzi și-o adună. Scopul lor este numai să dea promisiuni poporului, îmbătându-l cu vorbe deșarte, nemică însă nu-i fac, căci interesul lor e numai să stea mult timp la putere, să facă bune și multe afaceri și să poată bine dărâma aceea ce alt partid clădise. Veșnic e o clădire și sfărâmare, o creare și distrugere, pentru țară și neam însă nimic!

E destul, e destul până aci, mai mult nu putem. În ceasul al unsprezecelea ne-am adunat puțin, dar devotați, într'o legătură, într'un mănunchiu, într'o fascie, care e română și suntem hotărâți până la moarte să aducem pe orice cale și prin orice mijloace îndreptarea moravurilor rele, binele țării, dreptate, egalitatea și cinstea, respectarea legilor și întărirea țării în intern față de toți dușmanii minoritari și șerpi din sânul neamului nostru, întărirea țării în extern față de dușmanii perfizi de peste hotare și apărarea cu sânge a coroanei noastre regale.

Și dacă n'a fost până acuma auzită dorința poporului, va trebui să se considere și respecteze Voința poporului, singurul factor, care a condus și va conduce state.

Voința poporului român e ca să aibă drept în țara sa proprie și să fie ei stăpânul acestei țări, iar nu străin în ea. Voința poporului e ca să înlăture dela conducere și șefie totul ce e pu-

tred, prefăcut și ticălos și să adune într'un mănunchiu de acțiune toate forțele bune și puternice ale românilor din astă țară. Voința poporului vrea să facă ca să se contopească toți românii într'un bloc puternic de granit care să inspire respect și în intern și în extern. Drept aceea sperăm și credem că orice român bun, ne va auzi glasul nostru și va alerga bucuros la lupta care sădă pentru existența sa. Orice român curat și mândru că este român, nu se va da în lături dela nici o jertfă; va părăsi toate speculațiunile de partid, toate afacerile cu „oameni politici“ și se va grăbi să facă parte, sufletește măcar, cu acei devotați din fascia națională română. Nu suntem politicieni de speculă, nu facem afaceri, nu vom să fim un partid, nu vom să ne îmbogățim, ci noi sermanii cum suntem, așa ne-am hotărât să luptăm cu orice preț pentru stăpânirea poporului român, pentru drepturile sale de înțietate în țară, pentru binele patriei și a coroanei române. Noi nu luptăm pentru noi, ci pentru poporul român, pentru 14 mil. de suflete oropsite. Pentru că ne jertfim e, că nu spre folosul personal al nostru, ci pentru salvarea noastră a tuturor... Și când ve veni ora dreptății, când voința poporului va veni să-și spună cuvântul și să-l execute în fapte, atuncea orice dușman, fie din frații noștri, fie dintre străini, va fi considerat trădător și astfel răsplătit. Acela nu va fi dușmanul și trădătorul unui partid, ci al unui întreg popor și din partea unui întreg popor va fi el blestemat și pedepsit, precum și unii cari de-acuma voiesc să ne distrugă cu orice preț, să ne facă să uităm de scopul nostru! — Românii cu Dumnezeu înainte, nu șovăiți; desmeticiți-Vă și încredeți-Vă propriilor voastre puteri, voinței, națiunii și poporului român!

Naționalizarea orașelor noastre.

În Arad naționalizarea merge ca racul. Era o cafenea „Dacia” așa numită cafe-nea de elită. Acolo se adunau în prima linie oameni mai serioși, mai înaintați în etate și era un local unde îi puteai vedea și pe români mai mulți împreună. Este adevărat că de multe ori te cugetai cu o durere oare care la energia și sănătatea ce se consuma în timpul acela de multe ore pe care îl petreceau mulți intelectuali de ai noștri jucând cărți, șah, domino etc., uitând de ori ce alte griji ori datorințe față de sine, față de familie ori față de neam, dar ori cum, era un local unde mai puteai conveni cu cineva, căci noi arădanii suntem atât de urgisiți, atât de neputincioși și atât de lipsiți de un simț de societate că n'avem nici un club, nici o casină nimic, nimic nici ca un târgușor mic din județ. Dar ce s'a întâmplat se închide cafeneaua „Dacia”, nu mai există nici clubul acela infect, de care n'ar fi deloc pagubă dacă ar fi dispărut ca să facă loc unei întreprinderi de interes public național. În locul ei se deschide însă o prăvălie de modă, auziți, o prăvălie de modă, de cari avem atâtea în acest nesățios oraș. Se zice că s'au făcut protestări pe la autorități să nu permită închiderea cafenelei dar fără rezultat, fiindcă tot gurele rele zic că sunt unii domni, a căror cuvânt are o greutate oare care, cointeressați în afacerea cu prăvălia nouă, care va apărea în curând și de care nimenea nu avea nici o nevoie cu atât mai puțin, noi bieții români, că știți d'oastră, în Arad sunt și azi prăvălii frumoase, bogate cu galanterii-vitrine unde poți vedea mărfurile, hainele și mobilele cele mai frumoase, mâncările cele mai gustoase și mai vezi sburând alături de corzo automobilele cele mai elegante și comoade, dar noi românii trebuie să ne mulțumim azi și poate totdeauna numai cu dorința de a îmbrăca o haină de aceea expusă, de a avea o mobilă de cea frumoasă, de a gusta ceva din delicatesele ademenitoare ori de a te preumbla în vr'unul din acele automobile.

Noi suntem săraci lipiți. Noi n'avem nimic: nici mobil, nici imobil în acest oraș străin — adecă scuzați — românesc. El este frumos și bogat, dar nu-i a-l nostru. Și dovadă că nici nu va fi nici când al nostru este și faptul că prăvălia ce se va deschide este susținută de capital străin din Budapesta și acel capital nu va veni singur ci va aduce cu sine 10—12 familii străine, cari sigur vor primi ori poate că au primit deja locuințe confortabile și apoi dacă va merge bine prăvălia, ceace nu o cred și nici nu o dorim, vor trece multe mii și mii de lei an de an granița, ceace numai acea menire nu poate avea să ne întărească — ridice valuta.

Și pentru ce se poate întâmpla lucrul acesta? de ce nu opresc autoritățile astfel de afaceri, întreprinderi, cari vede oricine că statului și neamului nostru numai dăunătoare îi pot fi?

Fiindcă se zice că cei 3 domni cointeressați și anume... au intervenit la locul competent în favoarea societății străine, care va deschide prăvălia.

Iată deci cine sunt păcătoșii, cine este vina că naționalizarea orașelor dela graniță merge ca racul, lua-lar dracul cu egoismul lor cu tot.

Scrisoare din Italia.

Ce-i nou în Italia fascistă. — Când se vor face alegerile parlamentare? — Răsplata muncii. — Sărbătorirea marelui compozitor P. Mascagni. — „Crăciunul românesc”. — Frumoasa cuvântare a episcopului Cisar.

— Dela trimisul nostru special. —

Roma, 8 Ianuarie 1924.

Cele ce am văzut până acum în noua Italie din punct de vedere economic, industrial, financiar, cultural și politic, m'au pus în uimire.

Cine a cunoscut această țară în anii 1918, 1919—20 și a fost martorul mișcărilor revoluționare, ce aproape zilnic se desfășurau, tot mai amenințătoare pentru pacea și liniștea țării, rămâne uimit de schimbarea radicală ce o constată azi, după un an de guvernare fascistă a dlui *Benito Mussolini*.

Oriunde te întorci, observi ordinea cea mai mare, respectul absolut față de ordonanțele guvernului, disciplină strălucită în rândurile armatei ca și în cele ale funcționarilor statului, toată lumea muncind în liniște și tăcere. Nimeni dintre slujbașii țării și dintre muncitori nu mai vagabondează pe străzile orașelor, fugind de lucru și făcând turburări păgubitoare bunului mers al lucrurilor țării.

Dar amănunte despre lucrurile bune și frumoase ce am văzut în Italia fascistă, voi scrie pe larg după ce mă voi întoarce de grabă acasă. De astădată țin să fac cunoscute tubiților cetitori ai gazetei „Voința Poporului” știrile mai însemnate cari se petrec azi în lumea politică italiană.

Unele gazete au publicat starea ca și sigură despre apropiata redeschidere a Parlamentului și despre publicarea nouilor alegeri parlamentare.

Căutând să am știri adevărate în această privință, m'am adresat unor înalte persoane dela conducerea partidului fascist, cari mi-au declarat că d. B. Mussolini, președintele Sfatului miniștrilor, n'a luat până acum nici o hotărâre în privința redeschiderei Parlamentului și a nouilor alegeri parlamentare.

Marele Sfat Național Fascist a fost convocat pentru ziua de 28 Ianuarie a. c. la Roma, când, de bună seamă, primul-ministru își va spune hotărârea ce a luat cu privire la pregătirea nouilor alegeri.

Mussolini va rosti o foarte însemnată vorbire politică.

Mi-se spune, că în cazul când Parlamentul s'ar redeschide în luna lui Februarie, alegerile parlamentare se vor ține pe la sfârșitul lui Iunie sau în a doua jumătate a lui Septembrie a. c.

Neobositul și luminatul subsecretar de stat Excelența Sa *Acerbo*, colaboratorul cel mai valoros al dlui Mussolini, pregătește un lung și amănunțit raport despre întreaga lucrare a guvernului fascist îndeplinită în decursul unui an de guvernare, sub strălucita conducere a dlui B. Mussolini. Acest raport urmează să fie prezentat și citit în Parlament până la 31 Martie, după cum spune legea.

La redeschiderea Parlamentului, d. Mussolini va cere un nou vot de încredere pentru a putea conduce și lucra toate treburile ce privesc țara, până la facerea nouilor alegeri.

De altfel în țara întreagă domnește cea mai deplină liniște și bună rânduială.

Din cercurile apropiate de guvern aflu, că a fost înființată o nouă decorațiune pentru acele persoane cari au câștigat mari merite pe tere-

nul muncel productive pe tărâmul agricol, comercial și industrial în interesul țării.

Această decorațiune „Răsplata muncii” se va da numai persoanelor cari ele singure au câștigat meritele în câmpul lung al muncii. Slujbașii statului, de orice categorie ar fi ei și oricare ar fi munca lor, nu pot obține această decorație. (La noi, se știe, tocmai aceia sunt decorați cari prin nimic nu s'au învrednicit de aceasta, decât doar că, îmbogățiți cu prețul muncii celor mici au înmulțit cu oarecare sumă în bani fondul cutărui partid politic la cârma țării).

Italianii cari găsiindu-se în alte țări dar și-au păstrat cetățenia italiană, dacă s'au distins prin munca lor, vor putea să fie decorați cu „Steaua muncii”.

Decorațiunea aceasta constă dintr'o cruce de aur plină, smălțuită în verde, înconjurată de un scut rotund, având pe-o parte inscripția fondatorului, iar de cealaltă parte: „Pentru răsplata muncii — 1901”.

Regulamentul privitor la această decorațiune prevede, că această medalie se dă prin Decret regal, iar numărul celor ce urmează să fie decorați în decursul unui an de muncă nu poate să treacă de 10.

Acelaș regulament prevede, că persoanele decorate cu această medalie vor putea avea și pensii pe toată viața, dacă devenind invalizi nu din vina lor proprie, se găsesc în lipsă.

*

Înainte cu câteva zile s'a deschis la „Augusteo”-ul din Roma, marea stagiune muzicală sub conducerea marelui și strălucitului compozitor *Pietro Mascagni*. La primul concert acesta avu un triumf memorabil. Marea sală era tixită de publicul, care nerăbdător aștepta pe dnul *Mascagni*.

Intrarea acestuia în sală fu salutăată cu ne mai pomenite ovațiuni și aplauze cari s'au prelungit multe minute.

Orchestra condusă de *Mascagni* fu admirabilă în următoarele: „Uvertură”, „Femea vândută” de *Smetana*, o simfonie de *Goldmark*, „Privind pe Sf. Teresa dela *Bernini*”, de *P. Mascagni*, „Scherzo” de *Mendelssohn*, două bucăți de *Ciaikowsky*, svârșind cu *Uvertura* din „*Wilhelm Tell*”.

*

Deși departe de patria lor, Românii din Roma au ținut să sărbătorească cu cuvenita strălucire măreața sărbătoare a Nașterii Domnului. — La biserica română din *Via delle Cappelle* a fost slujită în ziua primă o impunătoare slujbă dumnezeiască de către vrednicul și inimosul tânăr preot d. *C. Sabău* (despre care voi mai vorbi în această gazetă) înconjurat de alți preoți.

După sf. evanghelie li. Sa episcopul *Cisar* dela Iași, a ținut într'o frumoasă limbă românească, o admirabilă cuvântare care, plină de învățături religioase și aduse în legătură cu cele mai înalte simțăminte de iubire și dragoste de neam și țară, a produs o adâncă impresiune asupra publicului ascultător.

Răspunsurile liturgice au fost date frumos și înălțător de corul studenților în teologie și dela universitate.

În numeroasa asistență am observat pe Excelențele Lor dnii miniștri *Al. E. Lahovary* și *Enescu*, episcopul *Cisar*, reprezentanții clerului romano-catolic (latini și ruteni), etc.

Țin să observ, că la această serbare religioasă au luat parte toate societățile culturale italo-române și foarte numeroși prieteni buni ai națiunii noastre.

C. S.

